

gang for Erbediemand til at erhverve Patent paa Forandringen under de færegne Regler, som ere omtalte i § 8, jfr. § 9, men at det derimod ganske skal afgjøres efter de almindelige Regler for Meddelelsen af nye Patenter, hvorvidt den, som tror at have gjort en ny Opfindelse, som kuytter sig til ældre, har Krav paa at faae noget Patent. Vi have nemlig ikke kunnet se. — og efter Forhandling med den ærede Minister tror jeg ogsaa, at den ærede Minister erkjender, at det vil være bedst at tage Sagen saaledes, som Udvalget foreslaar —, at der var en Mellemting mellem de Tilfælde, hvor Erbediemand kan faae et helt nyt Patent, og de Tilfælde, hvor han, paa Grund af den tidligere Patenthavers Ret, slet ikke kan faae Patent. Vi have ment, at naar Spørgsmaalet er om at give Patent til Erbediemand, vil dette kun kunne ske, hvor der virkelig er Afkomst til Erhvervelsen af et nyt Patent, og at der altsaa ikke i Lovforslaget bør have færegne Regler om saadanne Forandringspatenter for Erbediemand. Dersom ærede Medlemmer ville spørge mig, om der er nogen Grund til at have Bestemmelser om „Tillægspatenter“, vil jeg svare, at for det Første kan det tænkes, at En uden i mindste Maade at gjøre Indgreb i Hovedopfinderens ved Patentet beskyttede Ret, ved altsaa at kjøbe Patentet af ham, forsaavidt han ikke har truffet en anden Overenskomst med ham, kan gjøre et eller andet lille Tillæg, hvorved Sagen faar større praktisk Brugbarhed, og at derhos Opstillingen af Begrebet Tillægspatent har den praktiske Betydning, at naar Sagen har mindre Betydning, kan Betalingen indskrænktes til Erklæggelsen af 20 Kr. en Gang for alle. Dette findes i § 7, 2det Stykke. Hermed staar det ganske naturligt i Forbindelse, at § 9 helt bortfalder; det er en simpel Konsekvens af dette. — Forslagene under Nr. 6 og 7 ere ligefrem Redaktioner. Det vil ses i § 12, at Meningen utvilsomt er, at naar Fuldmægtigen har Bemyndigelse, har han den ikke for efter Behag at bruge eller lade være at bruge den, men han skal være bemyndiget, med andre Ord forpligtet til at benytte den. — Forslaget under Nr. 8 til § 19 gaar ud paa, at der ikke skal være en ved Lov givne Nødvendighed for at benytte „Berlingske politiske og Avertisements-tidende“ til de i Loven omhandlede Publikationer. Det skal paa ingen Maade være den ærede Minister forment at bruge dette Blad, men man har ment, at efter de veylende Forhold kunde Forandringer indtræde, hvorfor det var bedst, at det var Ministeren, som ved Anordning bestemte, hvilken Tidende der skulde benyttes. Forslaget under Nr. 9 til § 20 er kun et lille Supplement, som ganske stemmer med Udkastets oprindelige Tanke, men som ikke kom frem ved forrige Behandling, ene fordi vi endnu ikke vidste, om Thinget vilde slutte sig til vore Hovedforslag, ligesom vi ikke ønskede at overfylde Indstillingerne med de

enkelt mindre Konsekvenser. — Forslaget under Nr. 11 er en ren Redaktion. Der kan ikke være Tvivl om, at naar Vedkommende skal have Ret til at forfærdige disse Gjenstande, han da ogsaa skal have Lov til at sælge de saaledes forfærdigede Gjenstande; men efter en rigtig nok ganske særdeles skarp Læsning er jeg bleven gjort opmærksom paa, at man efter hele Bygningen af Sætningen kunde være i Tvivl om Handelsretten, og derfor har man foreslaaet dette lille Tillæg.

Jeg kommer nu til de Forslag, som i Grunden dreie sig mer eller mindre om den Paragraf, som ved Slutningen af 2den Behandling mest var Gjenstand for Forhandling, nemlig den nuværende § 26. Forslaget under Nr. 12 staar nemlig i Forbindelse med disse Forslag, om end ikke i umiddelbar Forbindelse. Det er nemlig ved Lovforslaget bestemt, at Patentet træder ud af Kraft, „naar Patenthaveren eller den, til hvem han har overdraget sin Ret, ikke inden Udløbet af 2 Aar efter Patentets Udsærdigelse har bragt Opfindelsen til Udførelse her i Riget, eller han senere i 2 paa hinanden følgende Aar dermed har ophørt.“ Vi have ment, at denne sidste Frist af 2 Aar var lovlig lang, og at, naar man først har givet en Mand 2 Aar til Udførelsen, kunde man vel forlange, at han ikke lod den hvile mere end 1 Aar, og vort Forslag gaar da ud paa, at disse 2 paa hinanden følgende Aar indskrænktes til 1 Aar. — Med Hensyn til § 26 have vi for det Første for større Overskueligheds Skyld foreslaaet, at Paragrafen indskrænktes til den første Sætning, altsaa til den Del af Paragrafen, som handler om Erstatningsansvar, og at dernæst den anden Sætning, som handler om Straffeansvaret, bringes i umiddelbar Forbindelse med den næste Paragraf, der taler om Straffen i Gjentagelsestilfælde. Derhos have vi efter bedste Evne bearbejdet en Genstilling, som er kommen fra en æret jydsk Landstingsmand — jeg tror ikke, at han er tilstede idag — en Genstilling, som gaar ud paa, at det borgerlige Ansvar efter § 26 kan bortfalde, hvis det i og for sig ganske vist ikke meget sandsynlige Tilfælde indtræffer, at vedkommende Patenthaver ikke sørger for, at de Gjenstande, som han har Ervervet paa, ogsaa ere tilgængelige i Handelen. Skjøndt vi ganske vist have maattet antage, at det var Noget, der kun sjældent vilde indtræffe, vilde vi dog paa bedste Maade komme denne Tanke imøde, og det saa meget mere, som vi i vor Ekstertryksovgivning have nogle tilsvarende Bestemmelser, hvorefter den erhvervede Ret bortfalder, dersom den Forlagsberettigede lader længere Tid hengaa uden at sørge for en ny Udgave af det udfolgte Skrift. Det vil let ses, at der er en væsentlig Forskjel imellem Reglerne i § 23, 3die Stykke, og dem i Forslaget under Nr. 14 til § 26, idet der i det sidste Tilfælde tales om Ansvarets Bortfalden i et enkelt Tilfælde, medens der i § 23 tales om Patentets